

Kristína Ježovičová

8

4

32

27

B+A=T

Nelám
mi srdce

5. kapitola

Andrea

„Prisahám, že si to vypiješ,“ hovorím mu po ceste do zušky. Vždy, keď som pri ňom, posadne ma diabol. Prečo mi stále robí zle?

Keď bol bábätko, kočíkovala som ho, občas aj prebalila. A toto je vďaka? Bol také zlaté batola. Odkedy však začal hovoriť a prijali ho do škôlky, stal sa z neho neznesiteľný chlapec a na základke sa jeho správanie ešte zhoršilo.

„To ako keby ťa videli v plavkách,“ zadrie, akoby sa nechumelilo.

Vojdeme do umeleckej školy. „Ako to môžeš porovnávať? Aj si to niekomu poslal? Ak áno...“ pohrozím mu ukazovákom.

„Nie,“ odpovie prirýchlo.

„Klameš!“

„Mala by si vedieť, že Diana povedala, že si pekná, keď máš rozpustené vlasy.“

Diana je jeho najkamoška, hovorí o nej ako o frajerke. Dotknem sa copu. Musel ma odfotiť, keď som dnes ráno vychádzala z kúpelky len v podprsenke a rifliach. Ešte som ani nemala učesané vlasy. „Vážne?“

„Aj ja si to myslím.“ Môj brat vie, ako ma zmiast'. Zračne mi lichotíť, odvedie pozornosť, a potom znova zasiahne. Určite to tak bude. Ale odfotil ma v spodnej bielizni! Preboha, to je úchylné.

„Počuj, Adi. Musím ísť na hodinu? Poďme na zmrzku, alebo...“

Vedela som to. Zásah! Je milý, lebo sa chce uliať. „To určite nie!“

Zdúva sa ako moriak.

„Odovzdám ťa do rúk Krysiaka a on už nech si s tebou robí, čo chce.“

„Krava,“ zašomre.

Klopem na dvere. Potom sa zháčim. Jeho učiteľ to nemá rád. Vraj on si svojho žiaka zavolá sám. Akoby bol doktor alebo čo. Kvôli rozrušeniu z fotiek som na ten fakt celkom zabudla.

Ale je už neskoro, dvere sa otvárajú.

„Prepáčte. Dobrý deň,“ vyhrknem. Slušnosť na dospelych vždy zaberie. Vzápätí mi odľahne. Otvorila mi riaditeľka školy, Soňa Konečná. „Pozdrav sa,“ zašepkám Adamovi. On fakt nevie, čo sa patrí. Naši ma vychovali poriadne, ale jeho? Nula bodov.

„Ahojte,“ odzdraví milo riaditeľka. Pôsobí ako zasnívaná víla Amálka. Ale v dobrom. Vraj sa na ňu tak trochu podobám. To mi, prosím pekne, povedala moja mama. Nemala by som sa podobať snáď na ňu?

„No. Nazdar,“ podráždene zamrmle môj brat. Krysiaka nemá rád, ale po chuti mu nie je ani riaditeľka. Je z nej nesvoj, keďže sa o nej po našej dedine, kde zhodou okolností býva aj ona a jej rodina, šíria reči o samovražedných sklonoch a námesačnosti. Je však logické, že po

tom, čo prišla o svojho priateľa a dieťa, nebude celkom v poriadku.

Odrazu sa pohne kreslo za jej chrbtom. Otáča sa ako v spomalenom filme. Žeby sa tam ukrýval Krysiak? Divné. Fakt čudné.

Už znovu mám potrebu ospravedlniť sa, fakt nechcem, aby sa Krysiak hneval. „Prepáčte, on...“ zaseknem sa uprostred vety. Trasú sa mi kolená a v bruchu sa dejú tiež podivné procesy.

„To je v poriadku. Dovoľ mi, Adamko, predstaviť ti tvojho zastupujúceho učiteľa. Môjho synovca Thomasa.“

„Dozadku!“ vykrikuje môj brat, keď zbadá chalana, ktorý sedí v kresle. „Veď ja viem, kto to je! Mňa bude učiť rocková hviezda?! To je megaúžasné.“

Ja teda jeho nadšenie nezdieľam. Do tváre mi stúpa červen, určite som rovnako červená ako koberec, na ktorom práve stojím. Stretnú sa nám pohľady. Má znepokojujúco tmavé oči. Obzerá si ma ako kus mäsa. Dotknem sa copu. Zasa ho mám strapatý. Mám ho taký stále. A väčšinou mi je to jedno, ale teraz zrazu akosi nie.

„Som rád, že sa opäť vidíme,“ usmeje sa na mňa. Takmer mu úsmev vrátim, lebo v tej chvíli vyzerá lákavo, teda láskavo.

„Vy sa poznáte?“ spýta sa Soňa.

Vystrašene na ňu pozriem, akoby ma prichytila pri číne. Ten zbohatlík, ktorý oslavoval osemnáste narodeniny, si zavolať na sobotnú párty, na ktorej som sa strápnila, rockovú kapelu. Strašne snobské gesto. Thomasovi som padla do oka už na oslave. Samozrejme, zasa len kvôli tomu, že ho fascinovala moja nevinnosť. Ten svet je hrozne malý. Dúfala som, že ho už nikdy neuvidím.

Ihneď sa znormalizujem. Musím! Preboha, musím si zo zeme zdvihnúť sánku a zatvoriť ústa. „Prepáčte, ja ho nepoznám. Asi si ma s niekým poplietol.“ Je mi odrazu nevoľno. Chalani sú horší ako viróza. Nikdy neviete, kedy sa z nich vyliečite, preto je bezpečnejšie nenakaziť sa.

„Asi áno,“ oblizne si Thomas pery. „Mrzí ma to. S niekým som si ťa pomýlil. Predstavíš nás?“ mrkne po Soni, ktorá k nemu vysielala akési varovné pohľady, teda tak ich aspoň zo svojej perspektívy hodnotím.

„To je Andrejka, sestra tvojho nového žiaka Adama.“

„Aha, myslel som, že si Magdaléna. Fakt som si ťa domýlil. Ty chodíš na nejaký nástroj?“

Môj brat sa rozrehoce. „Ona?“

„Nie, ja nemám talent. Som muzikálne hluchá. Úplne! Počkám ťa na chodbe, Adam. A nerob problémy,“ rapocem ako verklík. Thomas sa tvári, akoby dal gól do brány. Akoby privádzať ma do rozpakov bol nejaký národný šport.

„Veľa šťastia,“ šepne Soňa a vymení si miesto s mojím bratom. Dvere sa zavrú. Zabuchol ich môj debilný brat. V učebni zostal Thomas s Adamom.

Škoda, že som nestihla odkopnúť loptu a streliť mu ju do hlavy. Bola by to remíza.

Ja že som Magdaléna? Ešte keď ma viezli v dodávke po párty domov, si pýtal moje číslo, sladko sa mi prihováral: Andrejka sem, Andrejka tam. Asi je urazený, že som mu nedala. Číslo! Konkrétne mám na mysli telefónne číslo. Ale vysvetlite to mojim podlamujúcim sa kolegám, ktorým vyslali znamenie moje definitívne a neodvratne nadržané hormóny!

6. kapitola

SOFIA

Mama mi vytvorila päť profilov na instagrame už dávnejšie. Followeri pribúdali a pribúdajú raketovou rýchlosťou. Jasné, že som to čakala. Príroda a matka sa ku mne zachovali viac prajne, ako by sa dalo očakávať. Genetika mi dala súmernú postavu, pekné črty a o niečo väčšie prsia než majú iné modelky. Celkovo baby v mojom veku. Mama mi zaplatila mihalnice, zahustenie vlasov a gélové nechty. Aj pre toto všetko vyzerám staršie.

Ľudia ma hlcú očami, páči sa mi to, rovnako ako zbieranie obdivovateľov a hejterov. Antifanúšikovia ma serú, ale v niektorých momentoch sú ešte dôležitejší ako fans. Šíria moje fotky s blbými komentármi a počet followerov stúpa. Ľudia majú „radi“ ľudí, okolo ktorých je rozruch. Je celkom fajn, že sa dá na nich zarábať prostredníctvom reklamy známym značkám.

Predminulé leto som spoznala jedného muža. Volal sa Alex, mal dvadsaťosem a ja štrnásť, takmer pätnásť. Bol tréner. Spoznala som ho na instagrame. Chcela som sa s ním stretnúť, pretože bol pekný a celkom iný ako chalani z triedy a v okolí. A poznal parádne cviky na zadok. Hrali sme sa na to, že ja mám osemnásť a on mi len ukáže tajomstvo jeho krásnej postavy. Ale... Odvtedy ubehli vyše dva roky a ja mám pocit, akoby som zostarla o desať.

Som v celkom inej kategórii ako moji rovesníci. Som svetáčka a skúsená, nie také decko ako oni. Napriek tomu sa snažím medzi nich zapadnúť a byť ich kráľovnou.

Kamarátim sa najmä s Andrejkou. Je to čistá duša, s čistým telom. Taká nevedomá, nevýrazná.

Moja DUFFka. Každá baba by mala mať jednu. Je to takpovediac *must have* pre napumpovanie ega. Kto by nevedel, čo znamená skratka DUFF, je to: *Designated Ugly Fat Friend*. No dobre, tučná nie je... ani škaredá. Len sa hrozne oblieka. Ako puška. Keď pôjdeme v sobotu von, budem ju musieť preonačiť. Aj keď sa bude vzpierať.

Vak s učebnicami hádzem na komodu v predsieni. Ráno si ho odtiaľ vezmem. Ako aj inokedy, ani dnes sa neunúvam vymeniť si učebnice, či si nebodaj urobiť úlohy. S telefónom v ruke kráčam do kuchyne. Do druhej beriem jablko a schuti doň zahryznem. Konečne niečo sladké, aj keď lepšia by bola čokoláda. Tie má však moja matka starostlivo ukryté. Pre vlastnú tučnú riť.

Odpisujem, smajlíkujem. Prívetivosť je moje druhé virtuálne meno. Dokonca som si uložila pár všeobecných odpovedí. Strkať sa do zadku... to mi veru ide. Ale keď ma niekto našťve, dám mu to vyžrať, teda pokiaľ je isté, že z toho človeka nič nekápne, zablokujem ho až po sesternicu z tretieho kolena. Sociálne siete sú ako bumerang z fantasy filmu. Odhodíš jeden, vrátia sa aj tri. Prípadne ten istý s tromi novými menami. Ja si však poradím.

Pípa mi správa.

Keď ju otvorím, prestanem prežívať a zahmlí sa mi pred očami.

Telefón položím na linku.

„Kedy mi dáš pokoj?“ spýtam sa mobilu, akoby bol stelesnením diabla.

7. kapitola

Andrea

Najradšej by som utiekla, ale keďže šport nie je moja parketa, nebudem riskovať zranenie. Navyše musím počkať Adama.

Mama moja, to je hanba. Nečakala som, že ho tu stretnem. Ak by som mala pri sebe merač trápnosti, dosahovala by som tie najvyššie čísla. Ale prečo? To on by sa mal hanbiť za to, ako sa ku mne správal na tej párty a že si zo mňa uťahoval. Je ako dieťa, ktoré túži po nepoužitej hračke vo výklade. Hneď ako by ma dostal, prestala by som ho zaujímať.

Nepoznáš ho a už posudzuješ, karhám sa v duchu.

Ale keď on vyzerá tak hriešne a jeho povest' je ešte hriešnejšia. Sofia by mi už povedala svoje. Že som divná, lebo každá by prijala, aby ju obháňal starší chalan. Ešte k tomu rocker! No neviem ako ostatné dievčatá, ale mňa predstava priazne nebezpečne vyzerajúceho hudobníka skôr desí. Navyše, ja už chalana mám.

Pozriem na telefón. Na správu, že ho mám rada, Boris neodpísal. To nie je dobré. Niekde v mojom vnútri však vyskakuje pocit, že to so mnou nerobí to, čo by malo. Neštvte ma to tak, ako by malo.

Sadám si pred učebňu. Počujem spev, to musí byť Thomas. Mám zimomriavky. Určite je to zo zhnusenía. Vraj, že si ma nepamätá! Veď po mne na tej párty nechutne vyštartoval. Radšej si nasadzujem slúchadlá. Pri počúvaní Vivaldiho, ktorý ma od istého času upokojuje, si robím domácu úlohu z matematiky. Som so sebou spokojná. Vzdelanie je jediná istota budúcnosti. Postupne si urobím aj iné úlohy.

Preľaknuto nadskočím, keď na môj zošit padne tieň. Slúchadlá si vytrhnem z uší a vypínam pesničku.

„Idem šťať!“ ziape môj brat. Decentnosť mu nič nehovorí. Správa sa ako genetický omyl.

„Matika?“ spytuje sa Thomas.

„Nie, biológia,“ poviem ironicky.

Zasmeje sa a ten zvuk je ako hudba. „Si v nej dobrá?“

„Vždy je čo zlepšovať,“ premeriam si ho. Kde sa to vo mne vzalo? Aha, už viem, tak predsa som sa niečo naučila od Sofi. Opäť som v rozpakoch, ukladám si radšej veci do vaku.

Zasmeje sa. „Iba niekedy. Čo počúvaš?“

„Adama Ďuricu,“ zaklamem. Spomínam si na inzeráty, ktoré vyvesila kapela Závislosť po okolí pred istým časom. *Ak nie si Adam Ďurica, prihlás sa.* Alebo tak nejakoznel. Podľa mňa mu len závidia sledovanosť a úspech.

„Poznám niekoho, kto by ti mohol zlepšiť hudobný vkus.“

„Už soom,“ dobehne môj brat. Nikdy som mu nebola vďačnejšia za príchod.

„Nechcete ísť na Slnčné jazerá? Na langoš? Bufety sú možno ešte otvorené,“ navrhne Thomas.

„Jasné,“ vyhrkne môj brat vo chvíli, keď hovorím nie.

Ako sa opovažuje vtierať sa mi cez nenásytný žalúdok môjho brata.

Thomas si s nadšením napraví košeľu. Je nová... ale ten strih. Ako z Burdy, ktoré som videla u babky. Je to hudobník, zrejme to súvisí s tým. „Sedí vec. Hneď som tu, idem si po veci a kľúče od auta.“

„Šibe ti?“ vyprsknem na svojho brata, keď zmizne za dverami. Pred Thomasom som sa na odmietnutie nezmožla.